

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

11. juli 1991 *

I sag T-19/90,

Detlef von Hoessle, tjenestemand ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Luxembourg, ved advokat Jean-Paul Noesen, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos denne, 18, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber ved Michael Becker og Jean-Marie Stenier, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg, 12, rue Alcide de Gasperi,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om, at sagsøgte tilpligtes at indplacere sagsøgeren på løntrin 3 i stedet for løntrin 1 i lønklasse A7 med virkning fra den 1. juni 1989,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne D. A. O. Edward og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 21. marts 1991,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Dom

Faktiske omstændigheder og sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren, Detlef von Hoessle, har eksamensbevis som »Finanzwirt« (eksamensbevis inden for økonomisk forvaltning fra en højere uddannelsesinstitution). Han var først ansat i delstaten Bayern's (Tyskland) finansforvaltning. Fra den 1. april 1980 gjorde han midlertidig tjeneste ved Bayerischer Oberster Rechnungshof (Bayern's højeste revisionsret, herefter benævnt »BORH«), og med virkning fra den 1. november s.å. blev han forflyttet til en stilling dér. Fra den 2. februar 1981 var han ved BORH »Rechnungsrat« og fra den 17. februar 1984 »Oberrechnungsrat«. Sagsøgeren forlod BORH den 31. oktober 1985 som »Oberrechnungsrat«, der er den højeste indplacering inden for »der gehobene Dienst« (den højere mellemkategori).

- 2 Efter at have bestået prøverne i forbindelse med udvælgelsesprøve CC/B/1982 blev sagsøgeren den 1. november 1985 ansat ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Revisionsretten«). Ved Revisionsrettens beslutning af 15. oktober 1985 blev sagsøgeren med virkning fra den 1. november 1985 indplaceret i lønklasse B3, løntrin 3. Han blev fastansat med virkning fra den 1. august 1986.

- 3 Sagsøgeren bestod senere prøverne i forbindelse med den almindelige udvælgelsesprøve EUR/A/17, som blev afholdt af Kommissionen og Revisionsretten med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige. I meddelelsen om udvælgelsesprøven, der blev offentliggjort den 25. februar 1988 (EFT C 54, s. 13), blev »arbejdsområdet«, jf. afsnit I i meddelelsen, beskrevet som følger:

»Udførelse på grundlag af generelle retningslinjer af planlægnings-, analyse- og kontrolopgaver, der vedrører Fællesskabernes aktivitet på revisionsområdet.

Arbejdsområdet omfatter udførelse af en eller flere opgaver, der til orientering er beskrevet i det følgende. Denne oversigt er ikke udtømmende:

— kontrol og bilagsrevision på stedet af Fællesskabets regnskaber og forvaltning

- analyse af systemer, anvendelse af finansielle og regnskabsmæssige teknikker
- cost/-benefitanalyser, finansielle beregninger, økonomiske og juridiske analyser, anvendelse af statistiske teknikker samt prøveudtagningsteknikker
- anvendelse af edb-teknikker samt databaser
- ex-post evaluering af Fællesskabets finansielle interventioner.«

I afsnit II, punkt B 2, var angivet følgende krav, som ansøgerne skulle opfylde:

- »a) have en fuldstændig uddannelse på universitetsniveau, der er afsluttet med et eksamensbevis...
- b) ... have [en] faglig erfaring på et niveau, der svarer til det for det under [afsnit] I beskrevne arbejdsområde...«

I afsnit II, punkt C, var det dog anført, at »adgang til udvælgelsesprøven har — for så vidt de ikke opfylder de særlige betingelser under punkt B 2 b) — ansøgere, der den 8. april 1988 er tjenestemænd eller øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber, som i de seneste to år har været indplaceret i kategori B, og som har afsluttet en fuldstændig uddannelse på universitetsniveau med et eksamensbevis«.

- 4 Den 19. april 1989 offentliggjorde Revisionsretten stillingsopslag CC/A/7/89, der omfattede fem stillinger som fuldmægtige. De forudsatte »eksaminer og kvalifikationer« var angivet som følger:
  - »— Uddannelse på universitetsniveau afsluttet med et anerkendt eksamensbevis eller faglig erfaring, der har ført til et tilsvarende niveau.

— Yderligere mindst et års faglig erfaring i forbindelse med det pågældende arbejde.»

- 5 Efter offentliggørelsen af dette stillingsopslag blev sagsøgeren med virkning fra den 1. juni 1989 udnævnt til fuldmægtig ved sagsøgtes afgørelse af 19. maj 1989. Sagsøgeren blev på grundlag af artikel 46 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) indplaceret i lønklasse A7, løntrin 1.
- 6 Den 10. juli 1989 udsendte formanden for Revisionsretten Meddelelse til Personalet nr. 32-89 vedrørende indplacering af tjenestemænd efter overgang fra én kategori til en anden eller fra én stillingsgruppe til en anden efter en almindelig udvælgelsesprøve (herefter benævnt »meddelelse nr. 32-89«), hvorved den tidligere meddelelse nr. 15-89 af 19. april 1989 om samme spørgsmål blev ophævet, og det blev meddelt, at der var blevet truffet bestemmelse om, at tjenestemænd, der havde bestået en almindelig udvælgelsesprøve vedrørende overgang til en højere kategori eller stillingsgruppe i henhold til vedtægtens artikel 32 eller 46, ville blive indplaceret efter den af de to bestemmelser, der gav den højeste indplacering.
- 7 Efter udsendelsen af meddelelse nr. 32-89 anmodede sagsøgeren ved skrivelse af 18. juli 1989 sagsøgte om at blive indplaceret på løntrin 3 i stedet for løntrin 1 i lønklasse A 7, idet han påberåbte sig sin tjeneste som revisionsembudsmand ved BORH fra den 1. april 1980 til den 31. oktober 1985, hvorved han mente at have opnået en erfaring, der måtte sidestilles med, hvad der gælder for en tjenestemand ved Revisionsretten i kategori A.
- 8 Ved skrivelse af 4. september 1989 til sagsøgte uddybede sagsøgeren sin ansøgning, idet han fremlagde en erklæring af 1. august 1989 fra BORH, hvori denne myndighed beskrev sagsøgerens stilling og tjeneste ved denne på følgende måde:
  - »— forberedelse af revisionsundersøgelser (som f.eks. udarbejdelse af kontrolkriterier og udfærdigelse af spørgeskemaer og forberedende analytiske undersøgelser, udvælgelse af dokumenter til revision)

- gennemførelse af revisionsundersøgelser selvstændigt eller, ved mere omfangsrige undersøgelser, i samarbejde med andre revisionsembedsmænd på samme niveau (navnlig kontrol af bogføringsdokumenter hos [BORH] eller på stedet, rentabilitetskontrol, cost/-benefitanalyser.

Sådanne kontrolundersøgelser forudsætter, at den pågældende revisionsembedsmand, der udfører dem, alt efter de nærmere omstændigheder har kundskaber og erfaring navnlig inden for økonomi, budgetret, databehandling samt personalebehovsanalyser.

Udarbejdelse af beretninger og skriftlige indstillinger vedrørende revisions spørgsmål, som underskrives endeligt af myndighedens medlemmer, samt udfærdigelse af udkast til årsberetninger.«

- 9 Ved skrivelse af 13. september 1989 afslog sagsøgte sagsøgerens ansøgning med den begrundelse, at det måtte antages at fremgå af erklæringen fra BORH, at sagsøgerens tjeneste ved denne myndighed henhørte under »der gehobene Dienst« og svarede til de arbejdsopgaver, som tjenestemænd ved Revisionsretten i kategori B udfører.
- 10 Ved skrivelse af 15. september 1989 rejste sagsøgeren indsigelse mod denne afgørelse, idet han gjorde gældende, at sagsøgte ikke havde foretaget en egentlig sammenligning mellem de arbejdsopgaver, der udføres af revisionsembedsmænd ved BORH, og dem, som udføres af revisorer ved Revisionsretten, ligesom sagsøgte ikke havde taget hensyn til de to myndigheders forskellige struktur.
- 11 Ved notits af 15. december 1989, som sagsøgte modtog samme dag, meddelte sagsøgeren, at hans skrivelse af 15. september 1989 herefter skulle anses for en egentlig klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- 12 Ved notits af 17. januar 1990 afviste sagsøgte klagen med den begrundelse, at det fremgik af den af sagsøgeren fremlagte dokumentation, at de arbejdsopgaver, som udføres af en »Rechnungsrat« eller en »Oberrechnungsrat« — sagsøgerens indplaceringer ved BORH — måtte anses for ligestillet med arbejdsopgaverne for en

revisionsebedsmand inden for »der gehobene Dienst«, idet højere indplacerede revisionsebedsmænd henhører under »der höhere Dienst« (den højere kategori). Administrationen havde derfor med rette kunnet lægge til grund, at den erfaring, som sagsøgeren havde erhvervet under sin tjeneste ved BORH, svarede til, hvad der gælder en assisterende revisor ved Revisionsretten, dvs. hvad der er tilfældet for en tjenestemand i kategori B.

- 13 Den 9. februar 1990 indgav sagsøgeren en ny ansøgning, der blev uddybet ved en notits af 13. marts 1990, og hvorved han anmodede om, at hans sag blev taget op til fornyet overvejelse, selv om den administrative procedure måtte anses for afsluttet. Ved skrivelser af 12. og 21. marts 1990 afslog sagsøgte denne ansøgning.

Retsforhandlinger

- 14 Ved stævning, indleveret til Justitskontoret ved Retten i Første Instans den 13. april 1990, har sagsøgeren herefter anlagt denne sag med påstand om, at sagsøgte tilpligtes at indplacere ham på løntrin 3 i stedet for løntrin 1 i lønklasse A7.
- 15 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 16 Ved skrivelse af 7. december 1990 fra Rettens justitssekretær har Retten dog opfordret parterne til skriftligt at besvare to spørgsmål angående sagens art samt formaliteten.
- 17 Ved skrivelse, indleveret til Rettens Justitskontor den 18. januar 1991, har sagsøgeren besvaret Rettens spørgsmål. Ved skrivelse, indleveret den 4. februar 1991, har sagsøgte besvaret spørgsmålene.
- 18 Den mundtlige forhandling fandt sted den 21. marts 1991. Parternes repræsentanter afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.

- 19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- a) Det fastslås, at sagsøgerens uddannelse og den erfaring, han har erhvervet i perioden 1. april 1980 til 31. oktober 1985, giver ham ret til en anciennitetsforbedring i medfør af vedtægtens artikel 32, stk. 2.
  - b) Sagsøgte tilpligtes at indplacere sagsøgeren på løntrin 3 i lønklasse A 7 med virkning fra den 1. juni 1989.
  - c) Det fastslås, at sagsøgte ved at tage hensyn til faglig erfaring i tilfælde, der må sidestilles med sagsøgerens, og ved at afslå dennes ansøgninger har tilsidesat ligebehandlingsprincippet i vedtægtens artikel 5, stk. 3.
  - d) Det tages om fornødent til efterretning, at sagsøgeren har ført følgende bevis:
»De arbejdsopgaver, som udføres af revisionseksperter ved BORH, må sidestilles med dem, der udføres af revisorer i lønklasserne A 6-A 7 ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, såvel hvad angår de faglige krav som med hensyn til arbejdets art.«
  - e) Det tages til efterretning, at sagsøgeren har fremsat begæring om, at der træffes bestemmelse om en fremsendelse til Retten af David Ramsay's og David Richardson's personlige aktmapper eller i hvert fald af de elementer af disse, der er relevante for afgørelsen af sagen, med henblik på en klarlæggelse af, hvilke forhold i forbindelse med disse tjenestemænds karriereløb der har foranlediget sagsøgte til at imødekomme deres ansøgninger om ændret indplacering på løntrin, samt en vurdering af, hvorvidt en anvendelse af de pågældende kriterier ud fra en analogibetragtning begrundet en ret for sagsøgeren til en anciennitetsforbedring.
  - f) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Spørgsmålet, om sagsøgerens klage blev indgivet for sent

- 21 Sagsøgte har, uden konkret at påstå sagen afvist, i sit svar på Rettens spørgsmål gjort gældende, at sagsøgeren indgav sin klage for sent, hvilket vil kunne føre til, at sagen som helhed må afvises. Sagsøgte anfører herved allerede den 13. september 1990 at have taget stilling til sagsøgerens ansøgning om ændret indplacering, mens sagsøgeren først indbragte sin klage den 15. december 1990, dvs. efter udløbet af den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte frist på tre måneder.
- 22 Under den mundtlige forhandling har sagsøgerens repræsentant bestridt, at sagsøgeren modtog det den 13. september 1990 daterede svar denne dag. Svaret kom først sagsøgeren i hænde den 15. september 1990, således at der er sket en overholdelse af den i vedtægten fastsatte frist på tre måneder.
- 23 Det bemærkes, at klage- og søgsmålsfristerne i vedtægtens artikel 90 og 91 har til formål at fremme sikkerheden i retsforhold. Der er således herved tale om ufravigelige procesforudsætninger, som hverken parterne eller vedkommende retsinstans kan gøre undtagelser fra, og den omstændighed, at Revisionsretten ikke formelt har påberåbt sig, at klagen blev indgivet for sent, og gjort gældende, at sagsøgeren derved har mistet sin søgsmålsadgang for Retten, kan derfor ikke medføre en fravigelse af ordningen med absolutte frister i vedtægtens artikel 90 og 91 (jf. senest Rettens dom af 6.12.1990, sag T-130/89, B. mod Kommissionen, Sml. II, s. 761, præmis 16).
- 24 I henhold til procesreglementet kan Retten til enhver tid af egen drift efterprøve, om en sag skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt. Retten bør derfor undersøge, om klage- og søgsmålsfristerne i nærværende tilfælde er blevet overholdt.

- 25 Det bemærkes herved, at den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte klagefrist på tre måneder begynder at løbe den dag, hvor den pågældende beslutning er blevet meddelt adressaten, og i hvert fald senest den dag, hvor han eller hun har fået kendskab til beslutningen. Det fremgår endvidere af fast retspraksis, at det påhviler den part, der vil påberåbe sig en fristoverskridelse, at godtgøre, på hvilken dato fristen er begyndt at løbe (jf. senest Rettens dom af 20.3.1991, sag T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 37). Der foreligger imidlertid ingen dokumentation i sagen for, at sagsøgeren fik meddelelse om eller kendskab til Revisionsrettens svar på hans ansøgning på et tidligere tidspunkt end den 15. september 1990. Det er dermed ikke blevet godtgjort, at fristen på tre måneder ikke er blevet overholdt, hvorfor sagen ikke bør afvises som følge af en forsinket indgivelse af klagen.

Sagens art

- 26 I sit svar på Rettens spørgsmål vedrørende sagens art har sagsøgte oplyst, at når sagsøgte ikke i sine skriftlige indlæg har rejst nogen formalitetsindsigelse, har det været for at give sagsøgeren mulighed for at redegøre for sine argumenter vedrørende sagens realitet. Efter af Retten at være blevet opfordret til at tilkendegive sin stillingtagen på dette punkt har sagsøgte dog påstået sagen afvist under henvisning til, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at Retten ikke som led i sin legalitetsprøvelse kan rette påbud til administrationen som dem, sagsøgeren har nedlagt påstand om. Sagsøgte har herved anført, at dette så meget mere må gælde i nærværende sag, da sagsøgeren end ikke har nedlagt påstand om annullation af de afgørelser, hvis lovlighed han anfægter.
- 27 I sit svar på samme spørgsmål har sagsøgeren gjort gældende, at den af ham anlagte sag må anses som et annullationssøgsmål. Hans påstande om ændret indplacering og om en anvendelse for hans vedkommende af ligebehandlingsprincippet må nødvendigvis ses i sammenhæng med en annullation af de anfægtede afgørelser. Under den mundtlige forhandling har sagsøgerens repræsentant nærmere anført, at sagsøgerens annullationssøgsmål har været rettet mod Revisionsrettens generalsekretærs afvisning af sagsøgerens ansøgning, som blev modtaget den 15. september 1989, og mod afgørelsen af 17. januar 1990 om afvisning af sagsøgerens klage.

28 Selv om sagsøgtes formalitetsindsigelse er blevet rejst for sent, påhviler det i henhold til procesreglementet Retten af egen drift at tage indsigelsen i betragtning, da der her er spørgsmål om Rettens kompetence og dermed om hensyn, som ikke kan fraviges (jf. Domstolens dom af 17.2.1970, sag 31/69, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 25, præmis 8).

2

29 Det bemærkes herved, at sagsøgeren ved de i stævningen anførte anbringender og argumenter anfægter lovligheden af sagsøgtes afvisning af 13. september 1990 af sagsøgerens ansøgning om ændret indplacering samt afgørelsen af 17. januar 1990 om at afvise hans klage. Retten finder herefter, at første og tredje led af sagsøgerens påstande må fortolkes således, at det egentlige formål hermed er at opnå en annullation af de pågældende afgørelser, hvorfor den af sagsøgeren anlagte sag for så vidt må antages til realitetsbehandling som annullationsspørgsmål.

30 Hvad derimod angår andet led af sagsøgerens påstande, hvorved sagsøgeren udtrykkeligt har nedlagt påstand om, at Retten tilpligter sagsøgte at indplacere ham på løntrin 3 i lønklasse A7 med virkning fra den 1. juni 1989, må sagen åbenbart afvises, idet Retten hverken kan rette påbud til institutionerne eller træffe afgørelser på disses vegne (jf. senest Rettens dom af 20.3.1991, sag T-1/90, Pérez-Mín-guez Casariego, jf. ovenfor, præmis 91).

Manglende overensstemmelse mellem klagen og sagens genstand

31 I sit svar på Rettens spørgsmål har sagsøgte påstået sagen afvist, for så vidt angår det andet af de i stævningen fremsatte anbringender, hvorved sagsøgte hævdes at have udøvet forskelsbehandling over for sagsøgeren. Dette anbringende har ikke nogen sammenhæng overhovedet med det eneste anbringende, som blev fremsat under den administrative procedure, nemlig at der var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 32.

- 32 Under den mundtlige forhandling har sagsøgerens repræsentant gjort gældende, at selv om spørgsmålet om en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling ikke blev udtrykkeligt nævnt i klagen, må dette anbringende dog anses for omfattet af denne.
- 33 Selv om spørgsmålet om admitteringen af det andet anbringende ikke rettidigt er blevet rejst af sagsøgte, må Retten i henhold til procesreglementet undersøge det af egen drift. Dette formalitetsspørgsmål vedrører overensstemmelsen mellem den administrative klage og sagen for Retten. Der er her tale om en ufravigelig procesforudsætning, for så vidt det drejer sig om lovmæssigheden af den administrative procedure, som Domstolen har betegnet som et væsentligt formkrav, jf. dom af 3. februar 1977 (sag 91/76, De Lacroix mod Domstolen, Sml. s. 225, præmis 10 og 11). Nærmere bestemt er det begrundet at efterprøve dette spørgsmål *ex officio*, navnlig når henses til selve formålet med den administrative procedure, således som denne er defineret i fast retspraksis, jf. senest Rettens dom af 29. marts 1990 (sag T-57/89, Alexandrakis mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 8), hvorefter »formålet med den forudgående administrative klageprocedure [er], at konflikter mellem tjenestemænd eller øvrige ansatte og administrationen skal løses i mindelighed. For at dette formål kan nås, må ansættelsesmyndigheden tilstrækkeligt præcist være bekendt med de klagepunkter, som de pågældende fremfører mod den anfægtede afgørelse« (jf. også følgende domme fra Domstolen: dom af 14.3.1989, sag 133/88, Casto del Amo Martinez mod Parlamentet, Sml. s. 689, præmis 9, dom af 17.2.1977, sag 48/76, Reinartz mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 291, og dom af 1.7.1976, sag 58/75, Sergy mod Kommissionen, Sml. s. 1139).
- 34 Det bemærkes, at det andet anbringende, som er blevet rejst under den skriftlige forhandling for Retten, ikke blev fremført under den administrative procedure, som blev afsluttet ved sagsøgtens afgørelse af 17. januar 1990 om at afvise sagsøgerens klage af 15. december 1989. Det fremgår herved af fast retspraksis, at »i tjenestemandssager kan påstandene, der nedlægges for Domstolen, kun have samme genstand som dem, der er fremsat i klagen, og kun indeholde klagepunkter, der hviler på samme grundlag som dem, der er angivet i klagen. Disse klagepunkter kan for Domstolen uddybes ved fremsættelse af anbringender og argumenter, der ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som er snævert forbundet hermed« (jf. dom af 7.5.1986, sag 52/85, Rihoux m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1555, præmis 13, dom af 20.5.1987, sag 242/85, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 9, dom af 26.1.1989, sag 224/87, Koutchoumoff mod Kommissionen, Sml.

s. 99, præmis 10, og dom af 14.3.1989, sag 133/88, Casto del Amo Martinez, jf. ovenfor, præmis 10).

35 Det må om nærværende spørgsmål lægges til grund i sagen, at ikke alene omtaler sagsøgerens administrative klage af 15. december 1989 ikke det andet anbringende, men klagen indeholder — efter formuleringen i præmis 13 i dommen af 14. marts 1989, jf. ovenfor — heller ikke »noget moment, hvoraf den sagsøgte institution, selv om den bestræbte sig på at fortolke klagen så vidt som muligt, havde kunnet udlede«, at sagsøgeren ville påberåbe sig en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

36 Det andet anbringende kan herefter ikke tages i betragtning.

Realiteten

37 Sagsøgeren har i første række gjort gældende, at han i overensstemmelse med meddelelse nr. 32-89 burde være blevet indplaceret på grundlag af bestemmelserne i vedtægtens artikel 32, som var mere fordelagtige for ham end bestemmelserne i vedtægtens artikel 46, på grundlag af hvilke han blev indplaceret pr. 1. juni 1989.

38 Sagsøgte har anlagt en forkert fortolkning og foretaget en forkert anvendelse af vedtægtens artikel 32, stk. 2. Det var nærmere bestemt med urette, at sagsøgte undlod at anerkende den uddannelse og den faglige erfaring, som sagsøgeren erhvervede ved BORH i perioden 1. april 1980 til 31. oktober 1985, og at sagsøgte på dette grundlag afviste at indrømme ham en anciennitetsforbedring.

39 Sagsøgeren anfægter, at sagsøgte har sidestillet revisionseksaminerede ved BORH med tjenestemænd ved Revisionsretten i kategori B, idet sagsøgte har gjort dette på abstrakt måde uden at tage hensyn til sagsøgerens konkrete faglige erfaring.

- 40 Hierarkisk har Revisionsretten en helt anden struktur end den, der gælder de tyske »Landesrechnungshöfe« (delstaternes revisionsretter). En sammenligning af karriereforløb inden for de to former for myndigheder er ikke mulig, og en vurdering af en faglig erfaring kan kun ske på grundlag af de konkrete personers respektive funktioner og arbejdsopgaver.
- 41 Såvel indholdsmæssigt som med hensyn til de nødvendige kundskaber og den nødvendige erfaring består der en høj grad af overensstemmelse mellem stillinger som fuldmægtige i lønklasserne A 7/A 6 ved Revisionsretten, således som disse krav var fastlagt i meddelelsen om udvælgelsesprøve EUR/A/17 (jf. ovenfor, præmis 3), og stillinger som revisionsembetsmænd ved BORH, således som disse er beskrevet i denne myndigheds erklæring af 1. august 1989 (jf. ovenfor, præmis 8). Det er derfor udtryk for en fejl, at sagsøgte har sidestillet arbejdsopgaverne for en revisionsembetsmand ved BORH med arbejdsopgaverne for en EF-tjenestemand i kategori B i stedet for at sidestille dem med arbejdsopgaverne for en tjenestemand i kategori A.
- 42 Sagsøgeren gør endvidere under henvisning til Rettens dom af 22. maj 1990 (sag T-50/89, Sparr mod Kommissionen, Sml. II, s. 207) gældende, at den pågældendes faglige erfaring skal bedømmes i henseende til de arbejdsopgaver, der er forbundet med den stilling, som skal besættes, og ikke på grundlag af national lovgivning.
- 43 Endelig henviser sagsøgeren til ordlyden af stillingsopslag CC/A/7/89, efter hvilket han blev udnævnt til tjenestemand i lønklasse A 7 (jf. ovenfor, præmis 4). Sagsøgeren ville ikke som krævet i stillingsopslaget i kraft af sit arbejde som tjenestemand i kategori B ved Revisionsretten have kunnet erhverve »... mindst et års faglig erfaring i forbindelse med det pågældende arbejde«, idet der her nødvendigvis måtte være tale om faglig erfaring svarende til, hvad der gælder en tjenestemand i kategori A. Det fremgår således heraf, at sagsøgte ved sin udnævnelse af sagsøgeren til tjenestemand i kategori A selv, hvad angår den krævede faglige erfaring, tog hensyn til sagsøgerens tjeneste ved BORH.
- 44 Sagsøgte har erkendt, at indplaceringen af sagsøgeren i lønklasse A 7, løntrin 1, med virkning fra den 1. juni 1989 skete på grundlag af vedtægtens artikel 46. Sagsøgte gør gældende, at på trods af en fornyet gennemgang af oplysningerne om

sagsøgeren på grundlag af vedtægtens artikel 32 under den administrative procedure, jf. meddelelse nr. 32-89, var det ikke muligt at indplacere sagsøgeren på et andet løntrin, idet sagsøgeren allerede måtte antages at have opnået den højst mulige indplacering.

- 45 Sagsøgte gør gældende, at der ingen holdepunkter er for at antage, at sagsøgeren inden sin tiltrædelse af en stilling som tjenestemand i De Europæiske Fællesskaber varetog opgaver, der kan sidestilles med dem, der gælder en EF-tjenestemand i kategori A. Hverken BORH's erklæring af 1. august 1989 eller den af sagsøgeren til støtte for det af ham anførte citerede retspraksis kan svække denne antagelse.
- 46 Over for det af sagsøgeren anførte, hvorefter sagsøgte selv ved at udnævne sagsøgeren til tjenestemand i lønklasse A7 efter stillingsopslag CC/A/7/89 erkendte, at sagsøgerens arbejdsopgaver ved BORH måtte sidestilles med arbejdsopgaverne for en EF-tjenestemand i kategori A, har sagsøgte henvist til meddelelsen om udvælgelsesprøve EUR/A/17 (jf. ovenfor, præmis 3). Da sagsøgte gav sagsøgeren adgang til at deltage i denne udvælgelsesprøve, skete dette under anvendelse af de særlige betingelser, der var angivet i meddelelsens afsnit II, punkt C 2, hvorefter ansøgere, der ikke opfyldte de andre i punkt B angivne betingelser ville få adgang til udvælgelsesprøven, såfremt de var tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, som »i de to seneste år [havde] været indplaceret i kategori B, og som [havde] afsluttet en fuldstændig uddannelse på universitetsniveau...«.
- 47 Det bemærkes indledningsvis, at ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægtens artikel 32, stk. 2 — som parterne er enige om finder anvendelse i sagen — ved udnævnelsen af en nyansat tjenestemand kan indrømme denne en anciennitetsforbedring inden for den pågældende lønklasse for at tage hensyn til tjenestemandens uddannelse og en særlig faglig erfaring, som denne måtte have.
- 48 Det fremgår herved af fast retspraksis (jf. navnlig følgende domme fra Domstolen: dom af 5.2.1987, sag 280/85, Mouzourakis mod Parlamentet, Sml. s. 589, dom af 1.12.1983, sag 190/82, Blomefield mod Kommissionen, Sml. s. 3981, og dom af 12.7.1984, sag 17/83, Angelidis mod Kommissionen, Sml. s. 2907; og følgende

domme fra Retten: dom af 7.2.1991, forenede sager T-18/89 og T-24/89, Tagaras mod Domstolen, Sml. II, s. 54, præmis 65, dom af 7.2.1991, sag T-2/90, Ferreira de Freitas mod Kommissionen, Sml. II, s. 103, præmis 56, og dom af 20.3.1991, sag T-109/89, André mod Kommissionen, Sml. II, s. 139, præmis 32), at ansættelsesmyndigheden råder over et skøn med hensyn til alle de aspekter, der kan tænkes at være af betydning i forbindelse med anerkendelse af tidligere erfaring, såvel med hensyn til dennes art og varighed som hvad angår den mere eller mindre snævre sammenhæng med kvalifikationskravene i forbindelse med den stilling, der skal besættes.

- 49 Retten vil derfor kun være beføjet til at annullere sagsøgtets omtvistede afgørelser, såfremt det må antages, at sagsøgte ved at afslå at indrømme sagsøgeren en anciennitetsforbedring åbenbart har anlagt en forkert vurdering med hensyn til dennes faglige erfaring. Nærmere bestemt må det undersøges, hvorvidt sagsøgeren under sin tjeneste ved BORH rent faktisk har udført arbejdsopgaver, der vil kunne sidestilles med arbejdsopgaverne for en tjenestemand i kategori A ved Revisionsretten, uden inddragelse af den officielle titel eller stillingsbetegnelse, som sagsøgeren i medfør af national tysk lovgivning havde ved BORH. Det bemærkes dog, at Retten ikke kan tilsidesætte sagsøgtets fortolkning, medmindre det må antages at fremgå, at sagsøgte har gjort sig skyldig i en åbenbar fejlsvurdering.
- 50 Det fremgår af Rettens gennemgang af sagsøgerens personlige aktmappe, at der ingen holdepunkter er for, at sagsøgte har udvist en mangel på omhu ved den vurdering af sagsøgerens tidligere erfaring, som sagsøgte anlagde på tidspunktet for sagsøgerens udnævnelse. Der foreligger ingen dokumentation for, at ansættelsesmyndigheden har gjort sig skyldig i en åbenbar fejlsvurdering ved at lægge til grund, at sagsøgeren under sin tjeneste ved BORH opnåede en faglig erfaring, som må sidestilles med, hvad der gælder de arbejdsopgaver, som udføres af en EF-tjenestemand i kategori B, men ikke dem, der udføres af en EF-tjenestemand i kategori A. Der foreligger heller ikke nogen dokumentation for, at ansættelsesmyndigheden ved sin vurdering udelukkende baserede sig på sagsøgerens stillingsbetegnelse ved BORH uden at tage hensyn til hans faktiske arbejdsopgaver ved denne myndighed.
- 51 Når henses til de skønsmæssige beføjelser, som ansættelsesmyndigheden råder over på dette område, kan den nævnte vurdering herefter ikke anses for urimelig.

- 52 Hvad endvidere angår sagsøgerens argumentation på grundlag af ordlyden af stillingsopslag CC/A/7/89 og det af ham anførte, hvorefter administrationen selv erkendte, at hans arbejdsopgaver ved BORH måtte sidestilles med arbejdsopgaverne for en EF-tjenestemand i kategori A, bemærkes, at der efter stillingsopslaget, jf. afsnittet »eksaminer og kvalifikationer«, krævedes mindst et års yderligere faglig erfaring »i forbindelse med« det pågældende arbejde, hvorimod der ikke udtrykkeligt blev opstillet noget krav om, at denne faglige erfaring skulle svare til, hvad der gælder en EF-tjenestemand i kategori A. Det savner derfor grundlag for sagsøgeren at hævde, at administrationen ved efter stillingsopslag CC/A/7/89 at udnævne ham til fuldmægtig i lønklasse A 7 nødvendigvis må have anerkendt, at den faglige erfaring, som sagsøgeren erhvervede under sin tjeneste ved BORH, svarede til, hvad der gælder en EF-tjenestemand i kategori A.
- 53 Det bemærkes i øvrigt, at selv om det antages, at den i henhold til stillingsopslaget krævede faglige erfaring havde været en erfaring svarende til, hvad der gælder en tjenestemand i kategori A, indebærer dette ikke, at ansættelsesmyndigheden dermed var forpligtet til at indrømme sagsøgeren en anciennitetsforbedring, således som vedtægtens artikel 32, stk. 2, indeholder hjemmel til. Som led i de vide skønsmæssige beføjelser, som ansættelsesmyndigheden i henhold til den nævnte bestemmelse råder over, kan den ved sin beslutning om at udnævne en ansøger i en stilling således tage hensyn til en faglig erfaring hidrørende fra en bestemt periode, samtidig med at den i øvrigt undlader at tage hensyn til den samme periode med dertil knyttet faglig erfaring, for så vidt angår spørgsmålet om indrømmelse af en anciennitetsforbedring, såfremt den skønner, at denne erfaring ikke er tilstrækkeligt specifik, for så vidt angår dens art, varighed eller den mere eller mindre snævre sammenhæng, der kan være med kvalifikationskravene i forbindelse med den stilling, der skal besættes.
- 54 Det af sagsøgeren under henvisning til ordlyden af stillingsopslag CC/A/7/89 anførte kan følgelig heller ikke lægges til grund.
- 55 Sagsøgte vil herefter være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 56 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger, hvorved han anfører, at hans ansøgninger blev behandlet med en så stor grad af ligegyldighed og overfladiskhed, at han var nødsaget til at indbringe sagen for Retten for at sikre sine grundlæggende rettigheder i denne forbindelse, idet alle hans forsøg på at undgå en retssag var forgæves.
- 57 Sagsøgte har derimod nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, idet sagsøgte ved flere lejligheder over for sagsøgeren detaljeret redegjorde for sin retlige vurdering, navnlig for så vidt angår det forhold, at de af sagsøgeren fremlagte dokumenter blot bekræftede rigtigheden af denne vurdering.
- 58 I henhold til procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. I tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte bærer institutioner efter procesreglementet dog selv sine egne omkostninger.
- 59 Der findes ikke i sagen at være grundlag for at fravige disse bestemmelser, da ingen af parterne har kunnet godtgøre rigtigheden af det af dem på dette punkt anførte, ligesom parterne ikke har ført bevis for, at der foreligger omstændigheder, som kan begrunde en fravigelse af reglerne om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) **Sagsøgte frifindes.**
- 2) **Hver part bærer sine omkostninger.**

Schintgen

Edward

García-Valde

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1991.

H. Jung
Justitssekretær

R. Schintgen
Afdelingsformand